

[Tang Sørensen]

stemme på dem, de ønsker at stemme på, det være sig tilhængere eller modstandere af EF. Det er vel et rimeligt spørgsmål, om vi kan undgå at give EF-borgere, der er bosat i Danmark, valgret. Selvfølgelig bør man sikre sig, at ingen kan afgive sin stemme to steder, men jeg finder det af stor betydning, at alle får mulighed for at afgive deres stemme. Derfor er det et spørgsmål, som skal diskuteres og bør diskuteres under udvalgsarbejdet.

Med hensyn til opdeling af landet i én eller flere valgkredse deler vi i fremskridtspartiet regeringens opfattelse, at Danmark bør være én valgkreds. Den lokale islæt, som visse partier påberåber sig ved dette valg, tror jeg vil blive af meget lille værdi. Derfor kan argumenterne for opdeling af landet i et antal kredse ikke gå på den lokale islæt. Jeg tror, at det også rent administrativt vil være langt mere overskueligt at landet består af én valgkreds. Det er jo stadig således, at partierne kan opstille og den enkelte vælger kan stemme på den kandidat, som vedkommende nu ønsker valgt, i særdeleshed hvis de enkelte partier eller organisationer opstiller deres kandidater sideordnet, som lovforslaget giver mulighed for.

Jeg finder, at der i det fremsatte lovforslag er mange ting, som vi i fremskridtspartiet kan gå ind for. Men der er også en række punkter, som vi ønsker diskuteret og ændret, og jeg skal derfor tilsige et sagligt og et grundigt udvalgsarbejde fra fremskridtspartiets side.

Kofoed (V):

Det europæiske Råds beslutning den 12. juli 1976 og Ministerrådets beslutning den 20. september 1976 udgør mærkepæle i europæisk politisk historie. Vejen er nu åben for borgernes Europa ved siden af staternes Europa. Det er en vigtig del af folkenes suverænitæt, som de nu endelig har fået, 20 år efter at Paris- og Romtraktaterne blev vedtaget, hvori viljen til dette skridt allerede blev udtrykt.

Disse ord blev fremsat af Europa-Parlamentets præsident, Spénale, sidste år på Parlamentets vegne den 20. september 1976.

I dag behandler vi så regeringens forslag, hvorefter valget også bliver en realitet for danske statsborgere i 1978. Man kan sige: bedre sent end aldrig, for dette forslag kunne

vi have haft allerede i oktober sidste år. Jeg er imidlertid tilfreds med, at regeringen endelig blev enig med sig selv og opgav de urealistiske forbehold.

Nogle vil påstå, at spørgsmålet om direkte valg vidste vi ikke noget om, andre vil sige – og det er vel den almindeligt forekommende indstilling – at det ved vi ikke nok om, og derfor er vi imod. Endelig er der måske nogle, der føler det som noget uvirkeligt, at man virkelig skal vælge til en forsamling, der er så langt væk fra Danmark. Det er imidlertid ikke et spørgsmål om at være for eller imod direkte valg, det er ganske enkelt det, som er vedtaget af folketinget i 1972 og oven i købet bekræftet ved en folkeafstemning senere. Det var det, der var indeholdt i traktaten, som vi stemte om. Derfor er det ikke noget, der er påtvunget os; det er noget, vi har stemt om på lovlig, demokratisk vis.

Det er heller ikke et spørgsmål om for eller imod EF, for den debat er også afsluttet med vores indtræden i 1973. Dette lovforslag er ganske enkelt et tekniske lovforslag for at udføre det, vi engang har vedtaget, nemlig at der skal vælges 15 repræsentanter herved og 1 repræsentant i Grønland til Det europæiske Parlament.

Det spændende er selvfølgelig, hvordan det vil gå, når vi giver lov for, at almindelige vælgere kan bestemme, hvem der skal repræsentere dem i europæisk politik, at disse vælgere skal være med til at tage stilling til hvilken holdning og indstilling de ønsker fremmet. Man må nemlig huske på, at det er de samme vælgere, vi spørger om forskellige forhold i danske anliggender. Spørgsmålet er: kan vi have tillid til disse vælgere? Vil det være farligt for den danske nations interesser, hvis vi viser denne tillid til vælgerne? Kan vi være sikre på, at vælgerne vil vælge rigtigt? Nej, det tror jeg ikke vi kan. En del vil nok have samme betænkeligheder, som man har haft før ved den slags, når man har givet udvidede beføjelser til nogle mennesker og dermed taget dem fra nogle andre. Jeg kunne tænke mig, at der er en hel del, der vil have samme betænkeligheder, som borger-skabet og godsejerne havde i forrige århundrede, da de skulle afgive nogle af deres beføjelser til den almindelige væver og den fattige bonde; man vidste jo aldrig, hvad de kunne finde på. Derfor er det virkelig et spørgsmål, som man godt kan stille sig. Men